ÎNTERVIUL SĂPTĂMÎNII

VALENTIN STĂNESCU

- **MAI CUNOAȘTEȚI PE CINEVA CARE DĂ EXAMEN ÎN FIECARE DUMINICĂ ?**
- **VREM SĂ JUCĂM OFENSIV**
- **CÎND AM JUCAT NOI MAI BINE FOTBAL, OAMENI BUNI ?**
- **PE NOI, FANTEZIA NE OMOARĂ.**
- **ÎN FOTBAL, LUCRUL CEL MAI UȘOR E SĂ CRITICI. MAI GREU E SĂ APERI**

„PASIUNEA PENTRU FOTBAL E DOAR O AMINTIRE"...

Valentin Stănescu (spre deosebire de antrenorii tineri, care pornesc la drum — de cele mai multe ori — din prima divizie a țării, vezi cazurile Constantin, Halagian, Nunweiller III) a străbătut toate etapele **calvarului** acestei munci, pentru **a ajunge** în corpul de elită al profesiunii. El a început prin a fi, timp de doi ani, antrenor la Locomotiva M.C.F., din campionatul județean, apoi a **făcut**, patru ani, **naveta** la Giurgiu, în campionatul regional, a continuat la Divizia B, tocmai la Focșani, mai bine de un an, a preluat Metalul Tîrgoviște, tot în Divizia B, vreme de patru ani, pentru a ajunge la Rapid, pe care l-a condus mai bine de cinci ani. După o fructuoasă tranziție la Steagul roșu (doi ani), Valentin Stănescu a ajuns antrenor principal la Steaua, într-un moment cînd fosta echipă a lui Ștefan Covaci a decis să devină un club de talie internațională.

Vom începe convorbirea de astăzi cu o întrebare legată de această lungă peregrinare a antrenorului Valentin Stănescu pe toate treptele fotbalului nostru.

— Aș vrea să știu dacă toate aceste popasuri, pe la diferitele categorii ale fotbalului, contribuie, sau nu, la dezvoltarea unui antrenor ?

— Lucrez de 21 de ani în meseria asta teribil de grea. Arată-mi și mie un domeniu de activitate în care dai examen în fiecare duminică, în fața unei comisii alcătuită din mii și zeci de mii de spectatori care le știu pe toate.

Cînd începi de jos, totul e mai normal. Cunoști sursele fotbalului, îi cunoști posibilitățile, știi la ce te poți aștepta dacă ajungi cumva mai sus. Și apoi, cînd ajungi într-adevăr mai sus, plăcerea muncii e și mai mare, ca și cum ai intra dintr-o tindă de țară într-un salon frumos. Dacă începi deodată din salon, s-ar putea să-ți treacă cheful și să pui mîna jos, a lehamite

— Vorbește-mi, te rog, despre planurile tale de antrenor la Steaua. Este limpede că v-ați angajat într-un efort de construcție în care marile ambiții sînt străvezii pentru oricine ?

— Ambiții există. Eforturi — de asemenea. Dar, te rog s-o iei mai domol. Mi se spune mereu că am cel mai puternic lot din țară. S-ar putea să fie așa numai că ori de cîte ori vine vorba despre echipa națională, Dinamo dă cinci, Rapid dă vreo patru, iar Steaua îl dă și ea pe Sătmăreanu, plus Dumitru, în ultima vreme. Adevărul e că am avantajul de a avea un lot numeros, de valori apropiate. Uneori e bine, că poți alege. Alteori e rău, pentru că nu e chiar atît de ușor să ai 10 pe margine care să se uite chiorîș la cei 11 care joacă. Iar de mulțumit pe toți, nu poți să-i mulțumești niciodată. Cînd a plecat în Mexic, Angelo Niculescu a cerut să ia numai 18. I s-a spus că e musai să ia 22. Și n-a fost bine. Cu 18 ar fi fost mult mai simplu.

— Ce idealuri are Steaua ?

— Vrem să jucăm ofensiv. Asta-i planul principal. Sper să ajungem la realizarea acestui plan. Deocamdată se simt doar intențiile. De asemenea, avem destule probleme în apărare. Replierile sînt încă dificile. Dublajul nu este nici pe departe o treabă rezolvată. În privința jucătorilor, cred că mă pot aștepta la unele progrese. Năstase, dacă va avea mai multă forță și se va mișca așa cum se cere unui înaintaș, ar putea să reprezinte mai mult. Aelenei e și el un jucător de perspectivă. Din păcate, e prea îndrăgostit de minge. Mă bucură faptul că, de cînd sînt la Steaua, a crescut cu 4 kg în greutate. Asta e foarte mult pentru un „tipar" care are fotbalul în sînge. Sper că n-o să-i mai aud pe cei din tribună strigînd : **„Mă, Tinele ! De ce-ai băgat aschia pe vîntul ăsta ?"**. În apărare, am destule probleme. Ciugarin, deși băiat de talent, joacă superficial, pentru că are marota de a face, din orgoliu, ceea ce fac înaintașii. Sătmăreanu nu are, în apărarea propriu-zisă, aportul

din atac. Iar în privința atacului susținut de fundași se poate vorbi mult. Partea proastă e că fundașii noștri încearcă să-i copieze pe apărătorii ofensivi din străinătate, dar copiază fără prea multă atenție. Ei comit greșeala de a intra în combinație și astfel lasă descoperit un întreg pogon de teren, pe unde contraatacul nu iartă, cum s-a întîmplat și la primul gol al lui Real Madrid, pe Stadionul Bernabeu.

— Ce zici de fotbalul nostru în general ?

— Crezi că mai are importanță ce spunem noi, antrenorii ? Văd că acuma vorbește toată lumea despre fotbal. Care vrea și care nu vrea. Aș pune însă o întrebare : **„Cînd am jucat noi mai bine fotbal, oameni buni ? Hai, tovarăși, văd că nu se înscrie nimeni la cuvînt"**. Să vă spună el, Valentin Stănescu, că a jucat la Carmenul cel mare.

Niciodată nu s-a jucat mai bine. Carmenul cel mare și I.T.A. erau tari, dar n-aveau cu cine juca. Iar spectatorii se bucurau ca niște copii, văzînd cîte 8 și 9 goluri în poarta lui Nimeni. În vreo doi ani, la Carmen, nu știu dacă am jucat mai mult de două meciuri internaționale. Amicale și alea ! Astăzi, în schimb, nu trece luna fără un control de calitate, ba cu Real Madrid, ba cu Barcelona, ba cu Bayern, ba cu Feyenoord, ca să nu-i mai pun la socoteală pe cei mai mici, alde Ferencvaros sau Steaua roșie.

— Poate că se joacă mai puțin frumos ?

— Eu am jucat trei ani la rînd frumos cu Rapidul. Și am venit pe locul II, adică am luat plasă. O dată mi-am zis că ar fi bine să joc mai puțin frumos și am cîștigat campionatul. Oamenii te înjură cînd joci urît, dar te judecă numai dacă pierzi sau cîștigi.

— Există, totuși, o diferență între capacitatea de efort, de angajament, a fotbaliștilor din străinătate, și ceea ce se întîmplă la noi pe teren ?

— Există. Cum să nu existe ? Da' nu trebuie să uităm că e și o diferență de temperament. Englezii și nemții au mai puțină fantezie în organizarea odihnei. Pe noi, fantezia ne omoară.

— Italienii sînt și ei plini de fantezie ?

— Numai că la ei nu se scrie la tot pasul : **record negativ de goluri în etapă !** Nimeni nu scrie, la tot pasul, că eficacitatea e slabă. Nimeni nu se bucură dacă se dau 25 sau 30 de goluri în etapă. Un om serios știe foarte bine că dacă laudă cele 30 de goluri ale atacului, e obligat să critice cele 30 de goluri ale apărării. Așa că, pînă la urmă, nici nu știi ce e bine...

— Totuși, la noi, jucătorii de valoare apar foarte greu ?

— Asta-i lucrul cel mai normal cu putință. Astăzi, în centrele de copii se joacă vreo 8 ore de fotbal pe săptămînă. Pe vremea mea, însă, jucam vreo șase ore pe zi. Și notează : doar de pe maidanul meu, de lîngă Belu, au pornit Voinescu, Ion Vasile, Romeo Catană, Cornel Niculescu și, dacă permiteți, subsemnatul. Cînd mă întorceam de la școală, mîncam ceva în mare viteză, făceam o lecție, două sau nici una, și o tuleam spre maidan. Acolo se încingea un fotbal care se sfîrșea după 9. Află de la mine că noi, copiii de la Belu, și nu numai noi, am inventat nocturna fără becuri. Astăzi nici nu poate fi vorba de așa ceva. Echipele de astăzi mai au ici și colo cîțiva jucători proveniți din nocturnele fără becuri, dar numărul lor se împuținează. Și acest lucru se vede mereu. Cu atît mai mare este meritul echipelor noastre de astăzi, atît naționala, cît și cele de club, care reușesc să facă față, deși pasiunea pentru fotbal a copiilor e doar o amintire — și asta, deseori, din motive obiective. Copilul care încearcă să joace fotbal pe cont propriu, visînd să ajungă și el un mare fotbalist, e, azi, o raritate. Într-o perioadă în care copiii noștri au o viață organizată de părinți, o viață în care totul este proiectat, nebunia unora de a se lansa în fotbal, în acest sport care este din ce în ce mai greu și care presupune tot mai multe privațiuni, este o treabă de-a dreptul emoționantă. Din păcate, acești adevărați artiști, care pornesc la drum cu un sac plin de visuri, sînt de cele mai multe ori țința ironiilor aruncate din direcția unor oameni tolăniți comod în fotoliu, în fața televizorului, **care mai dă și reluare.** În fotbal, lucrul cel mai ușor e să critici. Mult mai greu e să aperi. Dar fotbalul are destule greutăți obiective, pe care nu mai e cazul să le enumăr. M-am limitat numai la ideea că materia primă se împuținează. L-am citit pe Proca, tot în această pagină. Spunea că n-o să-și dea copilul la fotbal, niciodată. Află de la mine că Mugurel al meu n-o să facă nici el fotbal.

— Ce-i de făcut, Tinele ?

— Mai puțină vorbă. Mai multă muncă. Și cînd spun muncă, înțeleg un efort de gîndire care să ne arăte ce-i de făcut în condițiile noi ale vieții, cu copiii care învață mai mult ca altădată, cu terenurile pe care le avem ș.a.m.d. Eu unul, abia aștept prilejul să spun totul, pe șleau. Că dorința e mare, iar putința — mai mică. Fotbalul românesc nu înseamnă numai problema echipei naționale și a lui Angelo Niculescu. După mine, e tare nedrept să spui că Angelo nu e bun. Nu știu cine ar putea să facă mai mult în condițiile existente. Eu mă înclin în fața muncii pe care a depus-o Angelo : **1. A făcut o echipă ; 2. A apropiat-o ; 3. Și-a apărat-o ! Asta înseamnă foarte mult...**

— Aș vrea, Valentine...

— Gata ! Fug la antrenament. Scrie acolo : ar fi ele multe de vorbit, dar puține de scris.

Ioan CHIRILA

PRIM PLAN

Marian POPESCU

A existat în partea a doua a jocului Real Madrid — F. C. Argeș, disputat pe Bernabeu, un moment interesant, din care-și trage sursa acest prim plan.

Marian Popescu a sprintat pe partea stîngă a terenului, pe culoarul lui Jercan, s-a apropiat de Jose Luis, a fost atacat, și, cînd să centreze cu stîngul, și-a dat seama că va fi blocat. În aceeași fracțiune de secundă, Marian a schimbat procedeul. Deși corpul lui era înclinat spre dreapta, ca pentru pendularea piciorului sting, el a schimbat pasul și a centrat precis, cu exteriorul piciorului drept. Mișcarea, deosebit de elegantă și surprinzătoare, a stîrnit rumoare în tribune. Ne-am reamintit atunci că Marian Popescu a crescut în Giulești, el situindu-se, prin gest și reflex, undeva între bătrînul Nichi Dumitriu și foarte tînărul Dumitru.

Marian Popescu a început în Giulești în 1961. Acum două zile s-au împlinit 11 ani de cînd foarte firavul Marian s-a prezentat la Rapid, tuns chilug, așa cum e și astăzi în fotografia fișei personale a evidenței jucătorilor.

El a rămas la Rapid pînă la 19 ani. Unii au spus da, *alții au spus* nu. *În februarie '67, Marian pleacă să-și caute norocul la Craiova. Și aici, însă, unii au spus* da, *alții —* nu. *Neavînd ce face, el se întoarce la Rapid, la începutul campionatului 1968. Din nou, însă, unii spun* da, *alții —* nu, *călăuziți de stereotipuri de gîndire care pun într-un cîntar valori presupuse și-ntr-altul — greutăți dogmatic fabricate.*

Către toamna lui 1970, Marian Popescu ajunge la F.C. Argeș. Și aici, însă, holul de la intrare nu este prea entuziasmant. Marian nu este chiar ușă de biserică. Îi place să cînte, îi place să asculte acordeonul, la ore tîrzii. E adevărat, pe gazon, mișcarea lui frumoasă și pasa-trasor pe care scrie „Made in Giulești" continuă să încinte. La un moment dat, divorțul devine aproape inevitabil. Marian mizează prea mult pe talent, lăsînd de o parte sprintul și rostogolirile.

Deodată, însă, Marian Popescu e cuprins de gîndul că vremea fuge. *Ca prin farmec, încep sprinturile și rostogolirile. Pasa-trasor și driblingul rafinat încep să încinte tot mai mult ochii piteștenilor.*

Joia trecută, la Madrid, Marian Popescu a fost unul dintre cei mai curajoși îmblînzitori ai mingii, pe un teren greu. Aș spune, chiar, că el a cîștigat detașat duelul tehnic cu Dobrin al Piteștilor, și cu Dobrinul spaniolilor, adică Velasquez.

...Dacă Marian Popescu va continua să fie obsedat de gîndul că vremea fuge inexorabil, s-ar putea ca fotbalul nostru să dobîndească un mare mijlocaș la 25 de ani...

I. CH